

[Økonomiministeren.]

misk situation for Danmark i dag. Det tror jeg heller ikke hr. Christophersen virkelig kan mene.

Hvad er det så, hr. Christophersen mener med, at vi er for langsomme, og at vi skulle være kommet nu? Vi har imellem forligspartierne truffet aftaler om, hvorledes forhandlingerne skulle føres. Vi er blevet enige om, at forhandlingerne skal føres i løbet af i sommer. Vi er blevet enige om, at vi i slutningen af august eller begyndelsen af september skulle nå frem til en afgørelse. Jeg forstår, at hr. Christophersen mener, det er fejlagtigt, det er noget forkert, vi dér er blevet enige om, at vi i virkeligheden skulle være nået frem til nu — det vil altså sige i de allerførste dage i juni måned, inden grundlovsdag — at have fået fastlagt hele den økonomiske politik. Jeg går ud fra, at det må være det, hr. Christophersen mener.

Det tror jeg ikke er velbetænkt, og det er efter min opfattelse en beskyldning over for regeringen om, at vi handler for langsomt, som er helt urimelig, når man har den baggrund, hr. Christophersens parti har. Det drejer sig om beslutninger, som jeg håber vi træffer i slutningen af august måned, af meget, meget vidtrækkende betydning og meget, meget indgribende betydning. Det drejer sig om at få fastlagt en samlet økonomisk politik med en indkomstpolitik som det centrale.

Man kan vist roligt sige, at første gang i hvert fald i dette årti, hvor der er blevet åbnet op for indkomstpoltiske muligheder, realpolitisk er blevet åbnet op for indkomstpoltiske muligheder, var, da LO i foråret 1974 på sin generalforsamling erklærede sig villig til, ja, ligefrem bad om at få drøftelser med den daværende regering om en indkomstpolitik. Det sad den daværende regering overhørig. Der kom ingen drøftelser. I december måned mødte den daværende regering frem med et færdigt udarbejdet program, som var lavet hen over hovedet på arbejdsmarkedets parter, og som de fik meddelt nogle få timer, før det blev forelagt her i salen, uden nogen form for politisk forhandling med disse organisationer, hvis medvirken man ved er nødvendig. Det forelagde man her i salen og sagde: nu skal I tage stilling, to måneder før overenskomsterne skul-

le træde i kraft. Denne regering, som fik en opfordring, jeg tror, det var i april måned, lod altså gå 8 måneder, før den lagde noget frem, som viste sig at være et valgoplæg og ikke en virkelig invitation til en indkomstpolitik. Og så skal man høre en repræsentant for dette parti komme og sige til os, som startede disse drøftelser og forberedelserne heraf i februar, som har ført drøftelser siden, som har aftalt med de øvrige forligspartier, at vi skal være færdige inden udgangen af august måned eller de første dage i september, så skal vi høre en repræsentant for det parti og den tidligere regering fortælle os, at det er os, der er langsomme. Det vil i hvert fald være første gang i Danmarkshistorien, at man forbereder så grundigt, så omhyggeligt og så betids en så voldsom omlægning af den økonomiske politik med så dybt indgribende virkninger, som der her er tale om, hvis vi bliver enige om det. Derfor forstår jeg overhovedet ikke hr. Christophersens bemærkninger, men jeg skal gøre hr. Christophersen den tjeneste at glemme dem.

Derimod er det mig lidt vanskeligt at glemme det næste, hr. Christophersen siger. Hr. Christophersen siger: hvad skal der nu ske? Og så taler hr. Christophersen om lønpolitik, så taler hr. Christophersen om pristalsreguleringsændring og -afskaffelse, om skattelettelser og om besparelser. Det må efterhånden være gået op for venstre — jeg er sikker på, det er gået op for venstre; jeg håber, det efterhånden også går op for hr. Christophersen — at det kan ikke hjælpe, man taler om lønpolitik alene. Hvis der i dette land skal gennemføres en indkomstpolitik — og jeg mener, det er tæskende nødvendigt, at det bliver gennemført — så ødelægger man mulighederne for det, hvis man bliver ved igen og igen kun at tale om lønpolitik. Der er da ikke noget at sige til, at man bliver forvirret hernede i den anden del af salen, på de nederste bænke hernede, hvor VS sidder, hvor SF sidder, og hvor kommunisterne sidder, og tror, at det, der lægges op til, er en ensidig politik vendt imod danske lønmodtagere. Hr. Christophersen bærer ved til den fortolkning, og det er ikke det, der er enighed om, det er ikke det, der er muligt, det er ikke det, der bliver politik i Danmark. Det ved hr. Christophersen, og så er det ikke god gerning for de fremtidige forhandlinger